

чие на специфично отношение към него, изразено чрез образи, в които са възплътени наследени фолклорно-митологични представи и конкретно чрез митологични хипостазии на хайдутина, мотивиращи високият му героичен статус. Така в съчетание с подчертания стремеж към идеализация на образа на хайдутина и конкретни исторически личности, „засияват“ с ореола на митичното. Това постепенно се превръща в основен принцип в системата на хайдушкия фолклор. Разбира се, не трябва да се изключва и елементът революционна фантастика, влияещ върху формирането на тази система, ясно проявяващ се в късните фолклорни произведения.

Но във всички случаи е налице подчертан стремеж към идеализация на образа на хайдутина, включващ митологизиране на конкретни исторически личности. Особено силен е той при изграждането на образите на местните, по-малко значими от гледна точка на общоисторическото герои. Този стремеж, обаче, не е еднозначен и едноактен, а се реализира по спираловидно утвърждаваща се схема, основаваща се на наследените и утвърдени фолклорно - митологични знания и представи.

Не би било пресилено ако се твърди, че всичко това в немалка степен е налице в хайдушкия фолклор от Сливенско.

Разглеждането на принципите на усвояване и възпроизводство на историческа и културна информация в хайдушкия фолклор и функцията му на вариант на фолклорната история и мястото му в регионалната културна традиция беше другата задача, която си постави настоящото изследване. Като най-подходящ начин за разрешаването ѝ предпочетох разкриването на основните параметри на хронотопния вариант в хайдушкия фолклор. В неговото изграждане в голяма степен са застъпени отношенията фолклор - история.

Времето и пространството са много активни елементи в процеса на възпроизводство на историческа и културна информация и затова тяхното разглеждане задължително се осъществява в контекста на тези отношения.

Предложените с известни уговорки няколко аспекта на времето